

1 הגמרא מקשה על תירוצו של רבא שאמר שכונת עולא שאמר
2 'קומץ פיגול' היא, שמביא לידי פיגול. מקשה הגמרא: **וְהָא קְתַנִּי** –
3 והרי שנינו בהמשך דברי עולא, **'אם אחרים מביא לידי פיגול – אם**
4 **מביא הקומץ את השירים לידי פיגול, שעל ידי שמקטירו על המזבח**
5 **חל עליהם חיוב כרת אם יאכלם, הוא עצמו – הקומץ עצמו, לא כל**
6 **שֶׁכֶן** שפקע ממנו שם פיגול שהיה עליו, ושהרי כדי שיחול איסור
7 פיגול על השירים צריך שיחשב הקומץ כדבר המרצה, כמו שדרשו
8 בובאים (כה) מהמילים 'לא ירצה', כהרצאת כשר כך הרצאת פסול,
9 ודבר שותא פיגול אינו יכול לרצות. וממה שמביאה מחשבת פיגול
10 שחשב בעת הקמיצה, את השירים לידי פיגול, משמע שנקבע
11 הפיגול בקמיצה, וקמיצה במנחה היא כנגד שחיטה בבהמה, ומכאן
12 שגם בבהמה נקבע הפיגול בשעת שחיטה, וחזרת הקושיא ממה
13 ששנינו לעיל בברייתא שאם שחט את התודה במחשבת חוץ לזמנה,
14 קדש הלחם ומועלים בו, משמע שפיגול מביא לידי מעילה בקדשים
15 קלים, וקשה על רב גידל שאמר שאינו מביא לידי מעילה בקדשים
16 קלים. מתרצת הגמרא: **הָא נִמְי אִיסוּרָא דְמִיַּיְתִי לְיַדִּי פִּיגוּל** –
17 לעולם מחשבת פיגול בקמיצה, הוא רק איסור המביא לידי פיגול,
18 וכמו כן השחיטה, ולכן לגבי חלות תודה יכולה השחיטה להביא לידי
19 מעילה, מפני שלא נקבע עדיין שם פיגול על הקרבן, ומה שאמר
20 עולא שהקומץ מביא את השירים לידי פיגול, מדובר שחשב
21 מחשבת פיגול גם בהקטרה. שרק אז נקבע איסור הפיגול.
22 להבנת המשך הסוגיא יש להקדים כמה דינים: א. במסכת זבחים (כב)
23 שנינו שמחשבת פיגול שמתחייבים על ידה כרת באכילת בשר קרבן
24 הפיגול, היא רק אם חשבה באחת מארבע עבודות הקרבן (שחיטה,
25 קבלה, הולכה, זריקה) על מנת לאכול את בשר הקרבן, או להקטירו
26 חוץ לזמנו. ב. עוד שנינו במשנה (סג כט) שנחלקו חכמים ורבי יהודה
27 כשנוספה מחשבת פסול למחשבת הפיגול, כגון שמלבד מחשבתו
28 לאכול כזית חוץ לזמנו, חשב גם לאכול כזית חוץ למקומו, שדעת
29 חכמים היא שמחשבת הפסול שנוספה, גורמת עירוב מחשבות
30 ומוציאה – (מבטלת) את מחשבת הפיגול, ומעתה אין חייבים על
31 אכילתו כרת, ורבי יהודה סובר שאין מחשבת פסול מוציאה מידי
32 מחשבת פיגול, ולפיכך אם בתחילה חשב מחשבת פיגול, אף שחשב
33 אחר כך מחשבת פסול אחרת, אין הקרבן יוצא מידי פיגול. ואמנם אם
34 בתחילה חשב מחשבת פסול ואחר כך חשב מחשבת פיגול, אין
35 הקרבן נעשה פיגול. ג. בובאים (סג) נחלקו אילפא ורבי יוחנן, בביאור
36 המחלוקת של רבי יהודה עם חכמים, אילפא סובר שלא נחלק רבי
37 יהודה, אלא כששתי המחשבות היו בשתי עבודות, שבאחת חשב
38 מחשבת פיגול, ובאחרת חשב מחשבת פסול, שרבי יהודה סובר
39 שמכיון שכבר נקבע הפיגול בקרבן אין בכוחה של מחשבת הפסול
40 להפקיעו, אבל אם באותה עבודה עצמה נתערבו שתי המחשבות,
41 והאיל ועדיין לא נקבע הפיגול בקרבן, מועילה מחשבת הפסול
42 להוציא מידי מחשבת הפיגול. ורבי יוחנן סובר שגם בעבודה אחת
43 סובר רבי יהודה שאם מחשבת הפיגול קדמה, הרי זה פיגול, משום
44 שאומרים 'תפוס לשון ראשון'.

45 הגמרא חזרת להקשות על רב גידל שאמר שמחשבת פיגול אינה
46 מביאה קדשים קלים לידי מעילה. מקשה הגמרא: **אָמַר לִיה רַבִּינָא**
47 **לְרַב אַשִּׁי, וְהָאִמַר אִילְפָא, הַמְחַלְקֵת** שנחלקו רבי יהודה וחכמים
48 בענין פיגול, שרבי יהודה אמר, שאם מחשבת הפיגול קדמה
49 למחשבת הפסול, הרי הוא פיגול וחייבים עליו כרת, היא דווקא
50 כשחשב את שתי המחשבות **בְּשֵׁתִי עֲבֹדוֹת, כְּגֹזֵן דְּאִמַר הֲרִינִי**
51 **שׁוֹחֵט סִימֵן רֵאשׁוֹן** על מנת לאכול את הקרבן חוץ לזמנו, שהיא
52 מחשבת פיגול המחייבת כרת. **וְסִימֵן אֲנִי שׁוֹחֵט** על מנת לאכול
53 את הקרבן חוץ למקומו, שהיא מחשבת הפוסלת את הקרבן אבל
54 אין חייבים עליה כרת, שהואיל ונקבע הפיגול בעבודה הראשונה
55 שחשב בה מחשבת פיגול, אין מחשבת הפסול שחשב בעבודה השניה

56 מפקיעתה, **אָכַל בְּעֲבֹדָה אַחַת** כגון בסימן אחד, שחשב בשחיטת
57 חציו הראשון על מנת לאכול חוץ לזמנו, ובשחיטת חציו השני חשב
58 על מנת לאכול חוץ למקומו, אף שהקדים את מחשבת הפיגול,
59 **דְּכֹוֹלֵי עֲלָמָא** – אפילו רבי יהודה מודה **שְׁעִירוֹכֵי מְחֻשְׁבוֹת הֵנָּה** –
60 שיש כאן עירוב מחשבות, ומחשבת הפסול מבטלת את מחשבת
61 הפיגול, לפי שעדיין לא נקבעה מחשבת הפיגול בקרבן, ואין חייבים
62 כרת על אכילתו. מכל מקום שמענו מדברי רבי יהודה שאם מחשבת
63 הזמן קדמה, נקבע פיגול אפילו בשחיטה, ואפילו חכמים שחולקים
64 עליו בשתי עבודות וסוברים שאינו פיגול, טעמם הוא משום עירוב
65 מחשבות, אבל אם לא חשב רק מחשבת פיגול, מודים גם הם שנקבע
66 הפיגול בשחיטה, וחזרת הקושיא שהקשינו לעיל על רב גידל, ממה
67 ששנינו לגבי תודה שאם שחטה במחשבת חוץ לזמנה, קידש הלחם
68 ומועלים בו, הרי שמחשבת פיגול מביאה לידי מעילה.
69 מתרצת הגמרא: **הָאָא נִמְי לְכִי וְרִיק תִּינְלִי מִלְּתָא אִי בְּעֲבֹדָה אַחַת**
70 **אִי בְּשֵׁתִי עֲבֹדוֹת** – לעולם בשעת השחיטה לא חל פיגול, ורק
71 כשחשב גם בשעת הזריקה מחשבת פיגול חל הפיגול למפרע משעת
72 השחיטה, הלכך אם בשעת השחיטה חשב מחשבת פיגול בסימן אחד
73 ומחשבת פסול בסימן שני, וגם בשעת הזריקה חשב מחשבת פיגול,
74 יחול הפיגול למפרע לדעת רבי יהודה. וכן לדעת חכמים, אם חשב
75 בשעת השחיטה מחשבת פיגול בלבד, וגם חשב מחשבת פיגול בשעת
76 הזריקה, יחול הפיגול למפרע, ולפיכך לא קשה ממה ששנינו שקדש
77 הלחם, כי שם מדובר שלא חשב מחשבת פיגול בזריקה, ולא חל
78 פיגול גמור, לפיכך מועלים בלחם, אבל אם פיגול גם בזריקה, לא
79 מועלים בלחם, וכדברי רב גידל.
80 מקשה הגמרא: **אִי הָכִי** – אם כך שאינו נעשה פיגול גמור עד
81 שיחשוב גם בשעת הזריקה, **גְּבִי תוֹרָה נִמְי** אינו נעשה פיגול **עַד**
82 **דְּזָרִיק** – עד שזרק, וממה ששנה התנא סתם, משמע שמדובר שגם
83 היתה לו מחשבת פיגול בשעת הזריקה, ואם כן מדוע מועלים בלחם,
84 הרי רב גידל אמר שזריקת פיגול אינה מביאה לידי מעילה. מתרצת
85 הגמרא: **מֵאִי קָדַשׁ** – לענין מה שנינו ששחיטת פיגול מקדשת את
86 לחמי התודה, לענין **לִיפְסֹל** – שהלחם נפסל, ולא לענין מעילה כפי
87 ההבנה בדברי המשנה עד תתה, דהיינו **דְּכַעֵי שְׂרִיפָה** – שטען
88 שריפה כשאר פסולי המוקדשין שנפסלו לאחר שנתקדשו.
89 הגמרא מביאה ראייה לדין הראשון של רב גידל שזריקת פיגול אינה
90 מוציאה קדשי קדשים מידי מעילה: **לִימָא מְסִינֵע לִיה** – האם נאמר
91 שמהברייתא דלהלן מוכח כדברי רב גידל, שזריקת פיגול בקדשי
92 קדשים אינה מוציאתם מידי מעילה. שכך שנינו בברייתא, **הַפִּיגוּל** –
93 קרבן שחשב בו מחשבת פיגול, **לְעוֹלָם מוֹעֲלִין בו, לְאִו** – וכי אין
94 כוונת הברייתא במה שאמר 'לעולם', **שֵׁאֵף עַל גַּב דְּאִיזְרִיק דָּם** –
95 אף שזרקו את הדם במחשבת פיגול, מועלים בו, **וּמְסִינֵע לִיה** –
96 ומוכח מכאן כדברי רב גידל שזריקת פיגול אינה מוציאה מידי פיגול.
97 דוחה הגמרא, **לֹא** – אין מכתאן רבינו לדבריו, כי אפשר לפרש
98 שהברייתא מדברת באופן **דְּלֹא זָרַק את הָדָם**, אבל אם זרק את הדם,
99 אפשר שיצא הבשר מידי מעילה. מקשה הגמרא: **אִי דְּלֹא זָרַק הָדָם,**
100 **מֵאִי לְמִימְרָא** – מה באה הברייתא להשמיענו, הרי אפילו קרבן כשר
101 אינו יוצא מידי מעילה קודם זריקה.
102 מתרצת הגמרא: **אָלָא לְעוֹלָם דְּזָרִיק** – כוונת הברייתא שמועלים גם
103 לאחר זריקה, **וְכִי תִנְיָא הֵימָּא בְּעוֹלָה** – ומה ששנינו בה שמועלים
104 בפיגול אפילו לאחר זריקה, מדובר בקרבן עולה, שהואיל ובשרו
105 נקטר על גבי המזבח לגבוה ואינו נותר לכהנים, מועלים בו גם לאחר
106 זריקה, ולפיכך אין מזה ראייה לרב גידל. מקשה הגמרא: **אִי בְּעוֹלָה**
107 **שְׂשִׁימָא** שמועלים בה גם לאחר זריקה, **דְּגִבּוֹתָ הִיא כּוֹלָה** – שהרי
108 כולה עולה לגבוה ואין בה היתר לכהנים, ואפילו בעולה כשירה
109 מועלים לאחר זריקה.

שואלת הגמרא: **אָבֵל זָרַק, מָאִי** – מה דינו, **הֲכִי נָמִי** – וכי כך הוא
 דינו **דְּאִין מוֹעֲלִין בּוֹ**, משום שזריקת פיגול הוציאה מידי מעילה
 ודלא כרב גידל, אם כן **אִמְרַי קְרָנִי** – מדוע שנינו **בְּסִיפָא**, כשהתנא
 בא שם להשמיענו שיש קרבן שנתפגל ואין מועלים בו, שאם חשב
 מחשבת פיגול **בְּקִדְשֵׁי קָלִים** אין מוֹעֲלִין בּוֹ, וזה בודאי אפילו
 לאחר הזריקה, כי קודם זריקה לעולם אין מעילה בקדשים קלים,
 והיינו משום שזריקת פיגול אינה מביאה את בשר קדשים קלים לכלל
 קדשי ה', ואם כדבריו שבקדשי קדשים אין מועלים בהם לאחר
 זריקה, קשה, **לִפְלוּג פְּרִישָׁא** – היה לו לתנא לחלק ברישא, לגבי
 קדשי קדשים עצמם, וְלִיָּתְנִי – ולשנות כן, **לִפְנֵי זְרִיקָה מוֹעֲלִין בּוֹ**,
לְאַחַר זְרִיקָה אִין מוֹעֲלִין בּוֹ, ומה שלא שנה התנא כך, מוכח שאם
 פיגל בקדשי קדשים, גם לאחר זריקה מועלין בו וכדברי רב גידל,
 ולפיכך לא מצא התנא מקום לחלק בענין מעילה בפיגול, אלא בין
 קדשי קדשים לקדשים קלים.
 הגמרא חותרת לברר אם אכן מוכח מהברייתא כרב גידל. אומרת
 הגמרא: **הֵהוּא וְנָדָא מְסִייע לִיה** – מהסיפא שנינו שזריקת קדשים
 קלים בפיגול אינה מביאה לידי מעילה, בודאי מוכח כדן השני של
 רב גידל, **לִימָא** – האם נאמר **הוֹאִיל וּמְסִייע לִיה סִיפָא**, מְסִייע לִיה
נָמִי רִישָׁא – כשם שבסיפא מוכח כדינו השני של רב גידל, כך
 מהרישא מוכח כדינו הראשון, כפי שנתבאר בסמוך, שמכך שלא
 חילק התנא בין קודם זריקה לאחר זריקה, משמע שסובר שבקדשי
 קדשים גם לאחר זריקה מועלים, וכדעת רב גידל. אך הגמרא דוחה
 ראייה זו, שיש לומר שמה שנינו ברישא שמועלים בקדשי קדשים,
 היינו דווקא לפני זריקה, אבל לאחר זריקה אין מועלים, ומה שלא
 נקט התנא חילוק זה, אלא נקט החילוק שבין קדשי קדשים לקדשים
 קלים, משום שבקדשים קלים **פְּסִיקָא לִיה** – החילוק מוחלט, שבכל
 ענין אין מועלים בפיגול שלהם, אבל **הָכָא** – בקדשי קדשים, לא
פְּסִיקָא לִיה – אינו מוחלט, כי יש חילוק בין קודם זריקה לאחר זריקה,
 וחביב לו לנקוט אופן של פיגול שבכל אופן לא מועלים בו.
 שנינו במשנתנו: **כִּלְל אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ כָּל שְׁהִיתָה לָּהּ שַׁעַת הֵיתָר**
לְכַהֲנִים אִין מוֹעֲלִין בָּהּ, וְכָל שְׁלֵא הֵיתָה לָּהּ שַׁעַת הֵיתָר לְכַהֲנִים
מוֹעֲלִין בָּהּ, אִיוּזְהִי שְׁהִיתָה לָּהּ שַׁעַת הֵיתָר לְכַהֲנִים – ואף אחר
 כך נפסלו ואסורים לכהנים, **שְׁלֵינָה וְשִׁנְטָמָא וְשִׁנְצָא, וְאִיוּזְהִי**
שְׁלֵא הֵיתָה לָּהּ מְעוֹלָם שַׁעַת הֵיתָר לְכַהֲנִים, שְׁנִשְׁחָטָה חוּץ לְזִמְנָה
וְחוּץ לְמִקְוָמָה וְשִׁקְבָלוּ פְּסוּלִין וְזָרְקוּ אֶת דָּמָהּ.
 הגמרא עוברת לדון בביאור 'שעת היתר' הנזכרת במשנה: **אָמַר לִיה**
בַּר קַפְרָא לְבַר פְּרָת, בְּן אַהוּרִי, רָאָה מָה אֶתָּה שׁוֹאֲלֵנִי לְמַחַר
בְּבֵית הַמִּדְבָּר – ראה לעיני ולדקדק בענין 'שעת היתר' האמורה
 במשנה, כדי שנישא וניתן בה למחר בבית המדרש לברר את
 משמעותה. וכך היתה שאלתו: **הֵיתָר שְׁחִיטָה שְׁנִינוּ** – האם מה
 שנינו 'שהיתה לה שעת היתר', די בכך שנשחטה בהיתר, כדי
 שתצא מידי מעילה, ומעתה אפילו אם אירע בה פסול בשאר
 העבודות, אין מועלים בה.

הגמרא מביאה ראייה נוספת שבברייתא מדובר בחטאת ולא בעולה:
וְעוֹד רֵאִיָּה שִׁבְרֵיתָא מְדוּבַר בַּחטָא, דְּקָתְנִי סִיפָא – ששנינו
 בסיפא, **לִן דָּמָה** של בהמת הקרבן, **אָף עַל פִּי שְׁחוֹר וְזָרְקוּ, מוֹעֲלִין**
בּוֹ – בקרבן, והבינה הגמרא שמה שנקט התנא פסול של לינה, הוא
 לאו דווקא, אלא הוא הדין אם אירע בקרבן פסול של פיגול, אין
 הזריקה מוציאתו מידי מעילה. מוכיחה הגמרא: **אִי אֶמְרַת בְּשִׁלְמָא**
בְּהַטָּאת שְׁפִיר – אם נאמר שמדובר בחטאת, מוכן הדבר, שהוצרך
 להשמיענו שזריקה פסולה אינה מוציאה מידי מעילה, **אֲלָא אִי**
אֶמְרַת שִׁמְדוּבַר בְּרֵיתָא פְּעוּלָה, צְרִיקָא לְמִימַר – וכי הוצרך
 להשמיענו שאין הזריקה מוציאה מידי מעילה, והרי בעולה גם אם
 היא כשירה, אין זריקת דמה מוציאה מידי מעילה, שהרי אין בשרה
 נותר לכהנים אלא קרב על גבי המזבח. וכיון שבהכרח שמדובר
 בחטאת, ממילא מוכח כדברי רב גידל שזריקת פיגול אינה מוציאה
 מידי מעילה.
 אומרת הגמרא: **סִיפָא וְנָדָא מְסִייע לִיה** – מהסיפא אכן יש ראייה
 לדברי רב גידל, שהרי שנינו בה בפירוש שזריקה מדם שלן אינה
 מוציאה מידי מעילה, ודייקנו מכך שהוא הדין בפיגול אין הזריקה
 מוציאה מידי מעילה. אמנם יש להסתפק, **רִישָׁא מָאִי** – האם גם
 מהרישא מוכח כדברי רב גידל, שכן **הוֹאִיל וּמְסִייע לִיה סִיפָא**,
מְסִייע לִיה נָמִי רִישָׁא – שכשם שהסיפא מדברת בחטאת כך גם
 הרישא, והרי שנינו בה 'הפיגול לעולם מועלים בו', ומשמע גם לאחר
 זריקה, וכדברי רב גידל.
 הגמרא תמחה על מה שאמרו שמהסיפא מוכח בודאי כדברי רב
 גידל. מקשה הגמרא: **סִיפָא (לָאו) וְנָדָא מְסִייע לִיה** – וכי מהסיפא
 ישנה בודאי ראייה לרב גידל. שואלת הגמרא על המקש: מה דעתו
 שהוא תמחה על כך שאמרנו שמהסיפא מוכח כרב גידל, וסבור שאינה
 ראייה, **מָאִי שְׁנָא** – וכי מה נשתנה פסול לינה מפסול פיגול, וכשם
 שדם שנפסל בלינה שנוק, לא מועילה הזריקה להוציא מידי
 מעילה, כך לא תועיל בפיגול, ומדוע הוא סבור שאינה ראייה. משיבה
 הגמרא שיש לחלק ביניהם: **הֲלָנָה דְּקָעֲבִיד בְּיָדִים** – הלנה שנחשבת
 כמו שעשאה בידים, שהרי היא באה מתוך כך שמנע את עצמו
 מלזרוק את הדם, לפיכך בה **לָאו מְהִינִי** – לא מועילה הזריקה
לְאִפּוּקִי – להוציא) **מִיָּדִי מְעִילָה**, כי כנסדו על כך שלא נודר לזרוק
 את הדם קודם שיפסל. אבל **מְהִשְׁבָּה** של פיגול, **לָאו קָא עֲבִיד בְּיָדִים**,
 שכל הפסול הוא רק במחשבה, שמא **מְהִינִי לִיה** – מועילה לו זריקה
לְאִפּוּקִי – להוציא) **מִיָּדִי מְעִילָה**.
 הגמרא מביאה ראייה לדברי רב גידל. אומרת הגמרא: **לִימָא הָא** –
 הברייתא דלהלן **מְסִייע לִיה** – לרב גידל. ששנינו בה, **הַפִּיגוּל**
בְּקִדְשֵׁי קְרָשִׁים מוֹעֲלִין בּוֹ – קדשי קדשים שחשב בהם מחשבת
 פיגול, מועלים בהם. מבררת הגמרא: **לָאו אָף עַל גַּב דְּזָרְק, וּמְסִייע**
לִיה – וכי לא מדובר שם אפילו שזרק את הדם, ואם כן יש מכך ראייה
 לדבריו, שזריקת פיגול בקדשי קדשים אינה מוציאה מידי מעילה.
 דוחה הגמרא את הראיה: **לָאו** כפי שאמרת, אלא מה שאמרו
 שמועלים, הוא דווקא **בְּדִלָא זָרַק**.

המשך ביאור למסכת סוטה ליום העשירי לעומר עמ' א

העוברים ושבסם. נחלקו רבי יהודה ורבי נחמיה, **חַד אָמַר** שאשל הוא
פְּרָדִים, וְחַד אָמַר שהוא **פּוֹנְדֵק** – אכסנייה, וכוונת הפסוק לומר שבנה שם
 אברהם פונדק להכניס אורחים שילוו בו. שואלת הגמרא, **בְּשִׁלְמָא לְמָאן**
דְּאָמַר שאשל הוא **פְּרָדִים, הֵינּוּ דְבַתְּבִיב** – מובן מה שכתוב בפסוק
"וַיִּשְׁעוּ", שבאילנות שייכת נטיעה, **אֲלָא לְמָאן דְּאָמַר פּוֹנְדֵק, מָאִי**
"וַיִּשְׁעוּ". מתרצת הגמרא, מציינו לשון נטיעה באוהלים, **בְּדַבְרֵיב "וַיִּשְׁעוּ"**
אֲהֵלֵי אֶפְרָתוֹ וְגו'".
 נאמר בהמשך הפסוק, **"וַיִּקְרָא שֵׁם בְּשֵׁם ה' אֵל עוֹלָם"**, **אָמַר רִישׁ**
לְקִישׁ, אֵל תִּיקְרֵי "וַיִּקְרָא", שאברהם עצמו קרא בשם ה',

מותרת לך. אמר לה יהודה, **שְׁמָא קִיבֵל בְּךָ** – עבורך, **אֲכִיד קִידוּשִׁין**
 מאדם מסויים ואת מקודשת לו, **אֲמַרָה לִיה יְתוּמָה אֲנִי** – אבי מת בהיותי
 קטנה, והשיאוני אחי ואמי, ואין להם זכות להשיאני, ולכן נישואיי לער
 ואונן לא היו נישואין גמורים ואיני אסורה עליך כדן כלה לחמיה. אמר
 לה יהודה, **שְׁמָא מְטָאָה אַתְּ** – שמא נדה את, **אֲמַרָה לִיה מְהוּרָה אֲנִי**.
 מאחר שהביאה הגמרא לעיל שישבה תמר במקום בו היה אברהם מכניס
 אורחים, מביאה דרשות אודות הכנסת האורחים של אברהם.
"וַיִּשְׁעוּ אֲשֶׁל בְּבֵאֵר שְׁבַע", **אָמַר רִישׁ לְקִישׁ מְלָמַד שְׁעִישָׁה** אברהם
פְּרָדִים וְנָטַע בּוֹ כָּל מִינֵי מְגָדִים – מיני פירות מתוקים, כדי שיהנו מהם